

Tornai József
HOLDFOGYATKOZÁS

Ahogy a macska elkóborol

Ahogy a macska elkóborol
és néha napokra oda van
de aztán váratlanul fölhangzik
számonkérő hangja az ajtó előtt

miért nem csöngetsz rám
az éjszaka tenger-alatti zöldjében
vagy mikor a hajnal küldötte
lassan megérkezik a hegy és a ház fölé

miért nem jössz vissza
mint a macska hirtelen a soha-
többé-nemlét kátrány-sűrű
mocskát átszakítva

Az örvény-halott

Never say never
de én most mondhatom
az a halál-pehely
nem mozdul ajkadon

a rádszakadt mennybolt
nem mozdul el rólad
mégse rémít meg hogy
már lemondjak rólad

nem jutottam ködös
utunkon odáig
rádbocsássam az ősz
szélvész- és lomb-csatáit

nem sohasem soha-
sem volt köztünk fél perc
mit valami csoda
tűzzel ki nem bélelt

never never never
soha örvény-halott
sose engedlek el
amíg semmi vagyok

vagyis ember ki nem
bírija el a dicsfényt
de hát rajtad sosem
győzhet az öröklét

Ének az örök bánatról

Én is csak azt szeretném
nem számít milyen alakban
amit szegény örült kínai császár
szeretett volna mikor szerelmét
darabokra vágta a lázadó katonák

a selyemhernyó-szemöldökű
Jang-Kuj-fejt akarta látni
mégegyszer varázslattal vagy kokain-mámorban
Jang-Kuj-fej szépségét mégegyszer
én is csak a te hajlongó-erdő-zöld szemed
arcod csillagfáklyáját szeretném
ide-idézni jártam a Kilenc-Sárkány-forrásnál

hol a császár felhő-és-esőt játszott Jang-Kuj-fejjel
láttam a jade-szegélyű fürdőmedencéket
és a márvány-pavilonokat hol az örök
bánat fűzfái elmélkednek a tavak
kőpadjára görbülve másfélezer éve

Szemfényvesztő villanás

Úgy iszom a kávé délután
mintha itt innál velem az alacsony
asztalnál a fotelban ülve ahogy
legutóbb Beethoven-hangversenyre
mentünk s te megint nevető fogú-ajkú
Pseudo-Euridike voltál a híres csillag-
nimfa huszadik századi mása mindig

úgy iszom a kávé mintha
fölszólítanál igyad és akkor ott vagyok
veled elhagyott társam ez a mondat
benne van abban a szemfényvesztő villanásban
ahogy a kávé a csészében megbillen

Az ősz gerendái alatt

Látod fél-ájultan vonszolom magam
az ősz gerendái alatt
a véres fejjel menekülő fák alatt

újra és újra leütsz halottam
ütésedtől megtántorodom és az
ajtófélfába kapaszkodva vonszolom magam
az ősz gerendái alatt

véres fejjel menekülő árnyékod alatt